

Halkövület

Ez a tárgy a „kitalált lények egy régi raktárból” sorozat része. Ebben a sorozatban kitalált állatokat készítek élethűen, hogy akár el is lehessen hinni, hogy ilyen létezett. A legtöbb tárgy nem kerámia, hanem „vegyes technikával”, gyakran állatok, növények „alkatrészeinek” felhasználásával készülnek, rendszerint olyan technikák alkalmazásával, amiket a restaurátorok használnak.

Ezek a tárgyam szándékosan régies hangulatúak. Kifejezetten szeretem a 19. századi diorámák hangulatát. Igyekszem a „csomagolásban” azokat az anyagokat, technikákat, díszítéseket, festékeket, lakkokat használni, amelyek ekkor kedveltek voltak.

Gyerekkoromban szereztem valahonnan a képen látható tárgyat, amiről azt hittem, hogy egy fej- és farok nélküli halkövület. (Korábban még nem láttam halkövületet.) Sokat (valóban sokat) gondolkoztam, hogy milyen lehetett ennek a hálnak a feje, és a farka. Ezért bevittem a Természet Tudományi Múzeumba, és ott mondták, hogy ez nem halkövület. A mamutfog ilyen lemezekből áll össze. A kérdésem mindig eszembe jutott, amikor csak elővettem a mamutfog-darabot,.

Úgy terveztem, hogy majd kiegészítem hallá.

Ahogy minden másnál, itt is eltelt vagy 20 év, és hipp-hopp már hozzá is kezdtem...

Készülhetett volna a kiegészítés gipszből (amit a restaurátorok gyakran használnak), de én az agyagot szeretem, mert sokkal engedelmesebb anyag. Úgy kellett a „haltestet” fejjel, halfarokkal és uszonyokkal kiegészíteni, mint egy restaurálásnál. Pontosan folytatni az eredeti felület ívét, gyűrődéseit. De a restaurálással teljesen ellentétes módon egy olyan formát csináltam belőle, ami biztosan sohasem volt. A halkövületbe fogakat is szerettem volna. (A nyitott szájú hal fogakkal sokkal hitelesebb, mint csukott szájú. Agyagból nem szokás ilyet mintázni.) Ezért (egy vacsora alkalmával) egy valódi halból kiszedett alsó- és felső állkapocs darabokat szereztem, és ezt építettem be. Mivel csont van az agyagban, nem lehetett (és nem is akartam) kiégetni.

Mintázás szempontjából furcsa volt, hogy nincs „élő” tekintete egy halkövületnek. A kövületek, halmúmiák szeme élettelen, üreges. Kihívás egy ilyen arcot érdekessé tenni. Leginkább azzal lehetett, hogy a száját (amennyire lehetett) „emberszerűre” csináltam. (Mivel sem igazi orra, se füle nincs, más nem nagyon van az arcon.)

Másik szintén restaurátori szempont, hogy nem fűrtam meg, és nem csapoltam a mamutfogat. Minden, amit ráraktam, az eltávolítható, és visszacapjuk azt a mamutfog-lemezt, amilyen volt.

A festés sem kerámia festék, hanem „hideg” festék. Ez a „halkövület” nem kerámia, hanem „vegyes technikával” készült.

Véninger Péter
2019.

[Vissza a főoldalra](#)